

Прихована історія вірша сорокового — номер тридцять перший

Єзекиїль, число дванадцять

Jeff Pippenger

2026-09-20

Попередня стаття завершувалася абзацом, у якому було сказано: «Договірний шлюб 313 року являє собою останній договірний шлюб папської влади зі Сполученими Штатами — головним царем серед десяти царів Об'явлення сімнадцятого розділу; дворогую владою, прообразом якої є дворогая влада Франції. Історія, що розпочалася з Хлодвіга у 496 році й урешті привела до декрету Юстиніана у 533 році та зведення папства на престол у 538 році, являє собою історію від 1989 року аж до недільного закону».

Рональд Рейган був прообразно представлений Хлодвігом у 496 році, а Дональд Трамп — Юстиніаном у 533 році. Указ Юстиніана був виданий за п'ять років до того, як папство зійшло на престол у 538 році, а Міланський едикт — за вісім років до першого недільного закону 321 року. І указ, і едикт узгоджуються як вказівний знак, що передує недільному закону.

Рейган

У 1870 році італійські війська захопили Рим (20 вересня 1870 року). Папська держава перестала існувати як територіальна держава, а Папа Пій IX став «в'язнем у Ватикані». Оскільки більше не залишалося папської території, визнаної як суверенна держава, Сполучені Штати (як і багато інших країн) більше не підтримували офіційних дипломатичних відносин із Папою як світським правителем. У жовтні 1951 року президент Гаррі С. Трумен висунув генерала Марка В. Кларка на посаду посла США при Ватикані. Швидко постала сильна опозиція з боку багатьох протестантських церков і організацій, які стверджували, що це призначення порушує принцип відокремлення церкви від держави. У січні 1952 року генерал Кларк зняв свою кандидатуру.

10 січня 1984 року президент Рональд Рейган і Папа Іван Павло II офіційно домовилися про встановлення повних дипломатичних відносин між Сполученими Штатами та Святим Престолом. 9 квітня 1984 року Вільям А. Вілсон (який уже служив особистим представником Рейгана) вручив свої вірчі грамоти й став першим послом США при Святому Престолі.

Упродовж тридцяти трьох років — від 1951 до 1984 року — спротив протестантизму католицизму розвивався. «Сили», що стояли за папством у 496 році за Хлодвіга, є прообразом Рейгана в 1984 році й далі до 1989 року. Хлодвіг уособлював усунення релігії (язичництва), яка стримувала папство від повернення до влади, а до 1984 року було усунено спротив протестантизму піднесенню папства. «Щоденне» (язичництво) було усунене, і Павло описує

це усунення спротиву язичництва папству як «відступлення».

Символічна церква компромісу, представлена Костянтином Великим, і історія від 313 до 538 року являли собою період, коли церква пішла на компроміс із самою собою та відпала. Релігія, представлена «508», яка раніше стримувала зазіхання папської влади, прообразно вказувала на відступництво протестантів у Сполучених Штатах. Рейган був представлений Хлодвігом. У 496 році Хлодвіг віддав свою «силу» папству, тим самим прообразно вказуючи на «нечестивий союз», що був здійснений у роки Рейгана. Хлодвіг також уособлював усунення «щоденної» у 508 році. 508 прообразно вказував на 1984 рік.

«Цей компроміс між язичництвом і християнством призвів до розвитку “людини гріха”, про яку в пророцтві було передречено, що вона противиться Богові й підносить себе вище від Нього. Та гігантська система фальшивої релігії є шедевром сили сатани — пам’ятником його зусиль сісти на престол, щоб правити землею згідно зі своєю волею». Велика боротьба, 50.

Рейган відомо назвав Радянський Союз «імперією зла» у промові 1983 року й розглядав атеїстичний комунізм як глибоку моральну та духовну загрозу. Він і Іван Павло II утворили тісний особистий і політичний союз проти радянського комунізму. Обидва чоловіки бачили цю боротьбу в моральних і навіть провіденційних категоріях; Рейган приватно говорив про «Божественний План» повалення комунізму. Рейган виявляв зацікавлення фатімськими об’явленнями (попередженням, що «Росія поширить свої помилки»), і два лідери обговорювали спільне переконання, що Бог зберіг їм життя (обидва пережили замах на вбивство 1981 року) задля мети, пов’язаної з перемогою над комунізмом.

Учні Христа

Рейган був вихований у деномінації «Учні Христа», чиї отці-засновники прямо навчали, що папа католицизму є антихристом. Олександр Кемпбелл, найвизначніший ранній лідер церкви «Учнів Христа», неодноразово ототожнював папство з антихристом. У диспутах і писаннях він доводив, що малий ріг із Даниїла 7, звір з Об’явлення 13 і чоловік гріха з 2 Солунян 2 — усі вони вказують на римських пап. Він використовував ці ототожнення в публічних дебатах (зокрема з католицьким єпископом Джоном Б. Перселлом у 1837 році). Бартон В. Стоун називав правління Папи справжнім антихристом і «чоловіком гріха». Волтер Скотт (ще один ранній євангеліст цього руху) писав, що чоловік гріха, Папа Риму, постане в християнській церкві й звеличить себе понад Бога.

Мати Рейгана, Нелл, була побожною членкинею деномінації «Учні Христа» і була головним релігійним впливом у його дитинстві. Рейган був хрещений у церкві «Учнів Христа» в Діксоні, штат Іллінойс, у віці 11 років і в підліткові роки брав там активну участь (зокрема викладав у недільній школі). Він навчався в коледжі Юрика, який був пов’язаний з деномінацією «Учні Христа».

«Ті, хто заплутується у своєму розумінні слова, хто не бачить значення антихриста, неодмінно стануть на бік антихриста. Тепер уже немає часу для того, щоб нам

уподібнюватися до світу». Kress Collection, 105.

Рейган був прообразно представлений Хлодвігом, а також компромісом Костянтина Великого. Рейган також був першим з останніх восьми президентів від часу кінця у 1989 році. Як перший з останніх восьми президентів, він є прообразом Дональда Трампа, який, подібно до Рейгана, глибоко помиляється щодо справжніх цілей папства і того, ким є папство.

Хіба підуть двоє разом, якщо не погодилися між собою? Амоса 3:3.

Шостий і останній договірний шлюб у одинадцятому розділі книги Даниїла відбувається в історії, яка починається в час кінця у 1989 році й завершується в історії Дональда Трампа.

«У рухах, що нині відбуваються у Сполучених Штатах з метою забезпечити для установ і звичаїв церкви підтримку з боку держави, протестанти йдуть слідами папістів. Ба більше, вони відчиняють двері для того, щоб папство знову здобуло в протестантській Америці те верховенство, яке воно втратило у Старому Світі». The Great Controversy, 573.

Шлюбний союз 313 року та Міланський едикт узгоджується з історією 533 року, і указ Юстиніана 533 року знову буде впроваджено владою, що сповідує християнство, але вже не розуміє, що ототожнювати папську владу з християнською інституцією — це, у найкращому разі, оксюморон, а в найгіршому — фатальна омана.

Церква і держава

У 457 році до Р. Х. третій указ Артаксеркса відновив національний суверенітет як у політичній, так і в релігійній владі.

І ти, Ездра, за мудрістю Бога твого, що в руці твоїй, постав урядовців і суддів, щоб вони судили весь народ, який за Рікою, усіх, хто знає закони Бога твого; а тих, хто не знає, навчайте. І кожен, хто не буде чинити за законом Бога твого та за законом царя, нехай швидко буде вчинений над ним суд: чи то на смерть, чи на вигнання, чи на конфіскацію майна, чи на ув'язнення. Ездри 7:25, 26.

Третій указ надавав владу звершувати суд і покарання як за законами Божими, так і за законами царя. Той указ позначив початок пророцтва про дві тисячі триста років, яке завершилося 22 жовтня 1844 року, коли Христос раптово прийшов до Свого храму. Він також позначив початок пророцтва про двісті п'ятдесят років, яке закінчилося у 207 році до н. е., в історичному проміжку між битвами при Рафії в 217 році до н. е. та при Панії в 200 році до н. е. Відновлення як громадянського, так і релігійного суверенітету в 457 році до н. е. окреслює подвійне альфа, що знаходить два омега-сповнення. Обидва омега-сповнення означають зачинені двері: одне — для протестантського рогу, а інше — для республіканського рогу.

Перше пророцтво про дві тисячі триста років представляло Божі закони, а пророцтво про двісті п'ятдесят років представляло закони царя. Ці два пророцтва визначають ріг

протестантизму і рік республіканізму на земному звірі з Об'явлення тринадцятого розділу. Республіканський рік земного звіра вміщено в середину віршів одинадцятого — шістнадцятого одинадцятого розділу Даниїла. Сімнадцятирічний період між Раффією та Панієм перетинається одним роком із подвійного пророцтва третього указу 457 року до Р. Х. Подвійне пророцтво визначає як суд над остаточним народом завіту, так і суд над народом, у якому цей народ завіту знаходить своє коріння.

І Він сказав Аврамові: Знай напевно, що твоє потомство буде приходитьком у землі, яка не їхня, і служитиме їм; і вони пригноблюватимуть його чотириста років; але й той народ, якому вони служитимуть, Я судитиму; а потім вони вийдуть із великим добром. Буття 15:13, 14.

У книзі Єзекіїля 22 жовтня 1844 року прообразно представлено 22 жовтня 573 року до Р. Х. Одна дата означає початок слідчого суду, а інша — сурмлення ювілейної труби як на початку, так і при завершенні судового процесу. Обидві дати узгоджуються, і обидві означають зачинені двері. 1844 рік означає зачинення дверей Святого, коли Христос увійшов до Святого Святих. 573 рік до Р. Х. означає завершення часу випробування для людства, коли викупленим рабам гріха дарується свобода і нова земля для оселення.

А якщо він не буде викуплений упродовж цих років, то вийде в ювілейний рік, він сам і діти його з ним. Бо сини Ізраїлеві — раби Мої; вони — Мої раби, яких Я вивів із єгипетського краю: Я — Господь, Бог ваш. Левит 25:54, 55.

Обидва 22 жовтня означають зачинені двері близько прийдешнього недільного закону. Період випробування, даний адвентизмові, розпочався у 1844 році й завершується близько прийдешнім недільним законом, і період випробування, даний Сполученим Штатам, також завершується близько прийдешнім недільним законом. Обидва завершення узгоджуються з двома свідками 22 жовтня — 2300 років і двісті п'ятдесят років.

Двісті п'ятдесят років, якими завершується історія між Раффією та Панієм, поділяють період двох битв на два символічні числа, що разом мають своє особливе значення. Десять років після Рафії, що означає прикордоння, і сім років перед Панієм, який був битвою, що відбулася на рівнині й завершилася облогою. Десять і сім як символ позначають силу дракона на підставі кількох свідків. 207 рік до Р. Х. пророчо вміщує Трампа, символ звіра землі, між одинадцятим і п'ятнадцятим віршами одинадцятого розділу Даниїла, готуючись заговорити як дракон, як це представлено поєднанням числа десять і числа сім.

Сімнадцять також є символічним числом, і воно розширює історію від Рафії до Паніума — за межі Паніума, а також до часу перед Раффією. Птолемеєм IV Філопатор царював як цар Птолемеївського Єгипту від 221 року до Р. Х. до 204 року до Р. Х., і він переміг Антіоха Великого при Рафії у 217 році до Р. Х. Птолемеєм почав царювати перед Раффією, і царював «сімнадцять» років. Число сімнадцять представляє історичний період, який починається до Рафії і простягається за межі битви при Паніумі та облоги Сидона аж до завершення людського випробування, представленого 330 роком. Двохсотп'ятдесятирічне пророцтво щодо періоду церкви Смирни почалося у 64 році і завершилося Міланським едиктом та

шлюбним договором 313 року.

Костянтин Великий уособлює історію церкви Пергаму, і ця історія почалася в 313 році та завершилася в 538 році. Перші «сімнадцять» років після завершення двохсотп'ятдесятирічного пророцтва в 313 році мають три дороговкази. 313 рік — це Міланський едикт, 321 рік — перший недільний закон, а поділ імперії позначено в 330 році. 330 рік уособлює остаточний недільний закон, який знаменує закриття людського випробувального часу. Отже, число сімнадцять починається перед Раффією і закінчується значно після воєнної кампанії Паніума та Сидона. Шістнадцятий вірш у Даниїла 11 уособлює недільний закон у Сполучених Штатах.

Пророцтво до Смирни визначає ознаку облоги як саму серцевину застережливої вістки Єзекіїля. Дороговказом, що передує недільному закону, як це представлено двома ілюстраціями зруйнування Єрусалима, є облога; але це також і Міланський едикт, який започатковує формування образу звіра.

Під час облоги відбудеться процесія шлюбного договору. Це є фракталом шлюбної процесії, що розпочалася з Рейгана, як це було прообразно показано в Кловісі у 496 році; однак завершальна процесія до шлюбу починається під час облоги, узгоджуючись з декретом Юстиніана 533 року, а також з Міланським едиктом 313 року. Обидві ці віхи передують недільному закону. 313 рік передував першому недільному закону 321 року, а декрет 533 року передував недільному закону на третьому Орлеанському соборі 538 року. Певний вид законодавства виконає пророчі характеристики як декрету Юстиніана, так і Міланського едикту, тоді як буде встановлено певний вид символічного шлюбного договору.

Коли той указ буде видано, приготуватися буде вже запізно, бо двері благодатного часу для протестантського рогу зачиняться так само певно, як вони зачинилися під час першої Пасхи в Єгипті. Після цього недільний закон — наступний дороговказ — визначає не лише те, що образ звіра вже цілком сформований, але й примусове запровадження знамена звіра. Недільний закон означає кінець благодатного часу для республіканського рогу, земного звіра з тринадцятого розділу Об'явлення, так само певно, як фараон і його військо загинули в Червоному морі після Пасхи.

Двісті п'ятдесят років, що завершуються в 207 році до Р. Х., ототожнюють Дональда Трампа, представленого Антіохом Магном, який готується до майбутньої кампанії, що починається на рівнині Паній і закінчується облогою Сидона. Після битви при Панії птолемейський полководець Скопас Етолійський утік приблизно з 10 000 уцілілих воїнів до міста Сидон. Антіох переслідував його й обложив Сидон. Птолемейський уряд в Александрії надіслав допоміжне військо, але воно зазнало невдачі. Опинившись перед загрозою голоду, Скопас здав місто. Антіох дозволив Скопасові піти; згодом Скопас повернувся до Єгипту, де врешті був страчений за звинуваченням у державній зраді та розтраті. Облога Сидона завершила завоювання Антіохом Келесирії після Панія.

Сестра Вайт називає книгу Урії Сміта «Daniel and the Revelation» «Божою рукою допомоги». У своєму коментарі до чотирнадцятого й п'ятнадцятого віршів одинадцятого розділу книги

Даниїла Сміт визначає двоетапну кампанію Антіоха.

«Виховання юного царя Єгипту Римський сенат доручив М. Емілію Лепіду, який призначив Арістомена, старого й досвідченого сановника того двору, його опікуном. Його першим кроком було вжити заходів проти загрожуваного вторгнення двох союзних царів — Філіппа й Антіоха.»

«З цією метою він відрядив Скопаса, славетного полководця з Етолії, який тоді перебував на службі в єгиптян, до його рідного краю, щоб набрати підкріплення для війська. Спорядивши військо, він вирушив у Палестину та Келе-Сирію (бо Антіох був зайнятий війною з Атталом у Малій Азії) і підкорив усю Юдею владі Єгипту.

«Таким чином справи були приведені в такий стан, щоб могло здійснитися розглядуване нами пророцтво. Бо Антіох, припинивши війну з Атталом за велінням римлян, швидко вжив заходів для повернення Палестини та Келесирії з рук єгиптян. Скопаса було послано виступити проти нього. Біля витоків Йордану обидва війська зішлись. [Паній] Скопас зазнав поразки, був переслідуваний до Сидону і там щільно обложений. Трьох найздібніших полководців Єгипту з їхніми найкращими силами було послано зняти облогу, але безуспішно. Зрештою Скопас, зустрівшись у виснажливому й невлесливому привиді голоду з ворогом, якому не міг протистояти, був змушений здатися на безчесних умовах збереження лише життя; після чого йому та його десяти тисячам воїнів було дозволено відійти, обдертими й нагими. Ось тут і сталося взяття найукріпленіших міст царем півночі; бо Сидон був як за своїм розташуванням, так і за своїми укріпленнями одним із найміцніших міст тих часів. Тут виявилася і неспроможність сил півдня встояти, і неспроможність також народу, якого вибрав цар півдня; а саме Скопаса та його етолійських військ». Daniel and the Revelation, 257, 258.

Двісті п'ятдесят років, що завершуються у 207 році до Р. Х., вказують на Дональда Трампа. Пророцтво про двісті п'ятдесят років, яке закінчується у 313 році союзним шлюбом сходу і заходу та Міланським едиктом, вказує на формування образу звіра у Сполучених Штатах. Церква Пергаму, що почалася у 313 році, представляє ту історію, в якій християнство відпало через компроміс із релігією язичництва, напередодні того, як папська влада зайняла престол. Пергам і 313 рік уособлюють компроміс, який представлений формуванням образу звіра у Сполучених Штатах. Це являє собою компроміс між християнством і папським Римом, бо релігія католицизму є не більше й не менше, як язичництво, замасковане під християнську установу. Пророцтво про двісті п'ятдесят років, яке почалося у 1776 році й закінчується цього року, також стосується Сполучених Штатів. Отже, усі три пророцтва про двісті п'ятдесят років стосуються певного пророчого аспекту земного звіра з тринадцятого розділу Об'явлення, і всі три завершуються в межах пророчих ліній, представлених числом сімнадцять.

Закон про неділю — це той час, коли Сполучені Штати заговорять, як дракон, а мовлення нації є дією її законодавчих і судових властей.

«„Промовляння“ нації є дією її законодавчої та судової влади». Велика боротьба, 442.

Трамп не є ані судовою, ані законодавчою владою, тому близький недільний закон здійснюється Конгресом. Проте будь-яка дія, що надає підтримку папській владі, є прообразом недільного закону. Декрет 533 року та едикт 313 року визначають початок періоду, коли формується образ звіра. Завершенням є близький недільний закон, а Ісус завжди ілюструє кінець початком; отже, дія Трампа через виконавчий указ, яка надала б будь-яку «поступку» антихристові біблійного пророцтва, становила б альфу руху, що завершується лише в омезі, коли Сполучені Штати «настільки зречуться принципів свого уряду, що запровадять недільний закон».

«Багато хто, навіть із тих, хто бере участь у цьому русі за примусове дотримання неділі, засліплені щодо наслідків, які спричинить цей крок. Вони не бачать, що завдають прямого удару релігійній свободі. Є багато таких, які ніколи не розуміли домагань біблійної суботи та хибної основи, на якій ґрунтується інститут неділі. Будь-який рух на користь релігійного законодавства в дійсності є актом поступки папству, яке протягом багатьох віків невпинно воювало проти свободи совісті. Дотримання неділі завдячує своїм існуванням як так званий християнський інститут «таїнству беззаконня»; а його примусове запровадження буде фактичним визнанням принципів, які є самою наріжною основою римства. Коли наш народ настільки зречеться принципів свого правління, що запровадить недільний закон, протестантизм цим учинком подасть руку папству; це буде не що інше, як оживлення тиранії, яка давно з нетерпінням вичікує нагоди, щоб знову кинутися до діяльного деспотизму». *Testimonies, volume 5, 711.*

Будь-який «рух на користь релігійного законодавства насправді є актом поступки папству», і такі рухи відбуваються напередодні близького запровадження недільного закону.

«Указ, що запроваджує поклоніння цьому дню, має поширитися на весь світ. У певній обмеженій мірі він уже вийшов. У кількох місцях цивільна влада промовляє голосом дракона, так само як язичницький цар говорив до єврейських полонених». *Signs of the Times, May 6, 1897.*

Ми продовжимо розгляд цих питань у наступній статті.